

Cô Liêu

Gió lùa ánh sáng vô trong bãi,
Trăng ngập đầy sông, chảy lảng lai.
Buồm trắng phất phơ như cuống lá,
Lòng tôi bát ngát rộng bằng hai.

Tôi ngồi dưới bến đợi nường Mơ,
Tiếng rú ban đêm rạn bóng mờ,
Tiếng rú hồn tôi xô vỡ sóng,
Rung tầng không khí, bạt vi lô.

Ai đi lảng lạng trên làn nước,
Vội lại ai ngồi khít cạnh tôi ?
Mà sao ngậm cứng thơ đầy miệng ?
Không nói không rằng nín cả hơi !

Chao ôi ! ghê quá trong tư tưởng
Một vùng cô Liêu cũ vạ đời.